

Událost (pravá)

(ad: Filip Karfík:)

Událost je přechodem z ‚budosti‘ do ‚bylosti‘ (tj. z vlastní budoucnosti do vlastní minulosti). Protože je událost (pravým) celkem, má svůj počátek a konec. Po celou dobu se děje jako celek, nikoli po etapách, tzn. že už na svém počátku končí a zároveň až do svého konce stále začíná. Před svým počátkem i po svém konci je ničím (proti tezi, že každá změna je změnou něčeho v něco): počíná (ve své budosti) z ničeho a končí (ve své bylosti) do ničeho (co to ono „nic“ je, nemá být v této chvíli řešeno.) Po události z ní nic nezbyvá, pokud se něčeho neujmou jiné události a nenaváží na to. Jedinou výslednicí události je ona sama (pokud ji chápeme jako izolovanou od jiných událostí, tj. ze „světa“ reálného dění). Pokud na uděvší se a skončivší událost nic nenaváže (tj. pokud na ni nic a v ničem nezareaguje, „výsledek“ je takový, jako by nikdy nenastala.

Aby se událost mohla začít dít, potřebuje k tomu dostatek (svého) času, a ten je buď součástí nějakého „obecného“ času (tj. času jako prostředí, vytvořeného nesčetnými – ale nikoli všemi ! – událostmi jinými), a pak můžeme mluvit o události „reálné“ (po vzoru teoretických fyziků, neboť se to týká asi výhradně událostí primordiálních (fyzikové zatím stále mluví jen o částicích a kvantech – ale to jsou přece události!); jinak jde o události virtuální (tedy řečeno s fyziky: o částice nebo kvanta virtuální), které vznikají a zanikají, nenechávajíce po sobě ani stopy. – „Budoucnost“ v rámci „obecného“ času nemá žádnou samostatnost, ale je vázána na aktivitu (pravých, ale „reálných“) událostí jakožto průlin či průchodů „specifického“ času („specifické“, „pravé“ budoucnosti) do vnitrosvětového mnohočetného „reálného“ dění. Tento „specifický“ čas musíme předpokládat, protože bez něho by se žádná událost nemohla dít (a to ani žádná „virtuální“ událost, která je nutně na jakémkoli „obecném“ času naprosto nezávislá).

Termín „reálný“ je etymologicky problematický a užívám ho jen nouzově (po vzoru fyziků, jak řečeno, a to není bezchybný vzor). „Reálnost“ je nepochybně pouhým fenoménem a „ontologicky“ (správně: méontologicky) je ambivalentní. Protože všechno pravé událostné dění je buď děním subjektivním (nikoli subjektivním !) nebo je nějakým subjektivním děním prostředkováno (např. všechny historické události jsou „nepravé“, protože nemají své nitro, které by je integrovalo v jednotu, jsou pouhými hromadami či množinami subjektivních aktivit a reaktivit), nabízelo by se slovo „subjektivní“ jako vhodná náhrada, ale bude ještě dlouho nesrozumitelné, protože není v obecném povědomí náležité chápání termínu „subjekt“ (asi jako tomu kdysi bylo a namnoze dosud je v případě původně kierkegaardovské a pak mnohokrát reinterpretované „existence“).

Každá pravá reálná událost je mocna vztahů k sobě a vztahů k (některým) jiným událostem. Pokud jde o vztahy vykonávané (tj. aktivní), mluvíme o akcích.

(Písek, 040609-1.)